

лъ, че не успѣва съ това да принуди Фабия да влѣзе въ бой на равнинитѣ на Кампания, рѣшилъ да прѣнесе събранитѣ въ нея храни и плячка въ тѣзи мѣста на южна Италия, гдѣто мислилъ да прѣкара зимата. Като се научилъ за това, Фабий испратилъ Минуция съ силенъ отрядъ войска да заеме планинскитѣ тѣснини на Аппиева пжть за Римъ, между Террацина (Terracina) и Фонди (Fondi), а другъ единъ отрядъ отъ 4.000 души — да заеме планинскитѣ тѣснини на Галликанската планина, усилилъ гарнизона на Казилинъ, а самъ съ главнитѣ си сили се расположилъ на лагеръ близо до планинскитѣ височини между Калеа (Calvi) и Галликанската планина, като испратилъ Хостилия Манцина съ 400 души конница на разузнавание. Съ една дума — той прѣбралъ на Аннибала исхода отъ Кампания на сѣверъ съ частъ отъ силитѣ на Минуция, а на югъ съ главнитѣ сили подъ лично-то свое началство.

Хостилий, привърженецъ на Минуция и на боя съ Аннибала, нападналъ срѣщнатитѣ отъ него нумидийци и ги прѣслѣдвалъ до картагенския лагеръ. Но излѣзлата изъ него всичка Аннибалова конница отблѣснала въ свой рѣдъ и прѣслѣдвала Хостилия. Последния най послѣ се спрѣлъ, влѣзълъ въ бой, билъ заобиколентъ, разбитъ и убитъ, а останкитѣ отъ отряда му се спасили въ лагера на Фабия. Това солѣксвание, макаръ и не важно, можало би, мислимъ, да послужи като потвърждение на приетия отъ Фабия начинъ за дѣйстви-е: но нито Минуций, нито Фабиевата армия не се убѣдили отъ туй и продължавали да желаятъ и даже да настояватъ за бой. Фабий не обръщалъ внимание на това, а само се расположилъ по близо до Аннибала, но както и по напредъ въ планинитѣ. На другия день Ан-

нибалъ построилъ армията си срѣщу него на равнината въ боенъ рѣдъ и испратилъ напредъ легката си конница за да завърже бой съ армията на Фабия, която се построила тъй сжщо въ боенъ рѣдъ прѣдъ самия си лагеръ. Но Фабий отблѣсналъ нумидийцитѣ и не мръдналъ отъ мѣстото си, тъй щото Аннибалъ билъ принуденъ отново безъ успѣхъ и съ загуба да се върне въ лагера си. Като нѣмалъ възможность нито да остане въ разорената отъ него котловина на Кампания, нито съ сила да мине прѣзъ заститѣ отъ Фабия планински тѣснини на Галликанската планина, той прибѣгналъ до слѣдующата военна хитрость: заповѣдалъ да избержтъ, отъ взетия плячка добитъкъ, 2.000 най силни вола, да вържатъ на роговетѣ имъ сухи прѣчки и други горящи вѣщества, и около 3-та нощна стража (между полунощъ и 3 часа заранъта) да подпалятъ последнитѣ и да гонятъ воловетѣ, придружени отъ легката пѣхота, къмъ височината срѣщу тѣснинитѣ. Легката пѣхота трѣбвало да се прѣсне на дѣсно, и на лѣво и, като нададе силенъ викъ, да заеме върха на височината и да нападне римскитѣ стражи, които я заемали. А самъ той трѣгналъ задъ легката пѣхота, имайки отпрѣдъ африканската пѣхота, задъ нея конницата съ тяжеститѣ и плячката, а въ опашката испанската и галлската пѣхота. Римскитѣ стражи на височината, като видѣли приближавшитѣ се огневе, сторили ги въ тъмнината на цѣлата картагенска армия и щели вече да трѣгватъ на срѣща ѝ, но като видѣли воловетѣ съ огневетѣ на рогата уплашици се и даже не отстъпили на прѣдишното си мѣсто на височината, а влѣзли въ частенъ бой съ легката картагенска пѣхота, на което обаче побъркали воловетѣ, които се хвърлили между тѣхъ. Това